

Analyse

José Hennekam
Renata Oosterveen

ROMAN

ANA-LYSE

JOSÉ HENNEKAM

RENATA OOSTERVEEN

Colofon:

Eerste druk november 2010

© José Hennekam - www.josehennekam.nl

Renata Oosterveen - www.renataoosterveen.nl

Ontwerp cover © Renata Oosterveen

ISBN 978-94-90935-01-6

NUR 305

Uitgeverij ARROBA

www.arroba-independent.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Luana, onze snode muze

■

Mijn hoofd is in een bankschroef geklemd.

Strakker, steeds strakker.

Mijn schedel slijt langzaam uit elkaar.

Een kreun ontsnapt aan mijn lippen.

Ik probeer mijn ogen open te doen.

Zo zwaar.

Verder dan een miniem spleetje kom ik niet.

Ik zie nog steeds niets.

Vertwijfeld draai ik mijn hoofd.

Het duister blijft.

‘Hij staat op internet. Op zo’n datingsite!’ fluisterde Judith opgewonden, haar hoofd naar me toe gebogen.

Over haar schouder keek ik naar het onderwerp van ons gesprek. Nadat hij ons twee nieuwe witbiertjes had gebracht, laveerde hij nu behendig tussen de terrastafeltjes door. In een grijs verleden moest hij vast goed hebben gescoord met dat kontje. Maar die pens, die nu over zijn broekriem hing; niet echt appetijtelijk. Tenminste, in mijn ogen, Judith nam het meestal minder nauw.

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik.

‘Ellen vertelde het me. Ze kwam hem “per ongeluk” tegen toen ze “voor de lol” zat te surfen op een datingsite. Eerst herkende ze hem niet, zijn foto was van minstens tien jaar geleden en van de leeftijd klopte ook geen bal. Pas toen ze zijn profiel las en de foto nog een keer bestudeerde, zag ze dat hij het was.’

Ik pakte mijn glas. ‘Volgens mij liegt iedereen over alles op dat soort sites. Proost!’

Met mijn mond vol leunde ik achterover, mijn oogleden samenknijpend tegen het felle zonlicht. Heerlijk zo’n witbiertje, vooral in de lente op een terrasje met je beste vriendin.

Tussen mijn wimpers door bestudeerde ik haar gezicht.

Ze zag er een stuk beter uit. Geen zwarte wallen meer onder haar ogen, haar huid had weer wat kleur, nee, over Karel was ze duidelijk heen. De *player*, ik had hem meteen doorgehad. Alleen, zeg dat maar eens tegen haar. Op dat soort momenten luisterde ze toch naar niets en niemand, alleen maar naar haar hormonen. Dansen, zoenen, wilde seks, als ze mazzel had een paar weken in de wolken, en daarna op mijn schouder uithuilen. Hét patroon van de afgelopen jaren. Vermoeiend en eentonig, veel afwisseling zat daar niet in. Net zomin als in de mannen; ze leken allemaal op elkaar. Volgens mij koos ze expres dit soort kerels uit. Vast een vorm van bindingsangst. Maar ja, hoe zou ik het doen met haar voorgeschiedenis? Met nog warme broodjes van de bakker thuiskomen en dan je grote liefde in zijn onderbroek onder aan de trap zien bengelen. Dat iemand zoiets deed, daar kon ik nog steeds niet bij. Als je dan per se zelfmoord wilt plegen, doe het dan op zo’n manier

dat zo min mogelijk mensen er last van hebben en zeker niet zo demonstratief. Het was bijna een aanklacht. Alsof je vrouw er iets aan kan doen dat jij je diep in de schulden hebt gewerkt. Ik zie Judith nog mijn spreekkamer binnenkomen: totaal ontredderd, man weg, geld weg, auto weg, huis weg, spullen weg, alles in een klap verdwenen. Heel je mooie leventje blijkt op drijfzand gebouwd te zijn. En dan het schuldgevoel, het afschuwelijke idee dat als je niet weg was gegaan, als je...

‘Waar zit jij van te dromen? Die lekkere kroegbaas?’

Ik schrok op uit mijn mijmeringen en keek Judith aan. ‘Nee, bespaar me. Ik zat te denken aan hoe wij elkaar tien jaar geleden hebben leren kennen. Wat een toestand was dat toen, hè?’

Judith goot de helft van haar glas naar binnen en veegde met de rug van haar hand haar mond af. ‘Die periode uit mijn leven heb ik van mijn harde schijf gewist. En zonder er een back-up van te maken.’

‘We zijn er wel vriendinnen door geworden.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in. En jij bent er ook nog eens beroemd en stinkend rijk door geworden. Of was je dat vergeten?’

Nee, dat zou ik niet snel vergeten. Judiths ervaring had model gestaan voor mijn eerste roman, *Drijfzand*. Ondanks het feit dat ik nog nooit eerder een boek geschreven had – verder dan wat korte verhalen was ik sinds mijn middelbare school niet gekomen – had de uitgeverij waar ik het manuscript naartoe had gestuurd tot mijn verbazing meteen toegehapt. Het was een bestseller geworden en plotseling was ik geen onbeduidende psychologe met een kleine praktijk meer, maar een bekend schrijfster.

Ik kwam half overeind en gaf haar een zoen op haar voorhoofd.

‘Ik ben je eeuwig dankbaar, meisje.’ Ik keek haar recht in haar ogen. ‘Maar onze vriendschap vind ik duizend keer belangrijker dan geld of roem. En zonder onze vrijdagmiddagborrel zou mijn leven er een stuk saaier uitzien.’

Judith deed net of ze het niet hoorde en goot de rest van haar bier naar binnen.

‘Zullen we er nog eentje nemen?’

‘Ik hoef niet, ik heb nog,’ antwoordde ik, wijzend op mijn halfvolle glas. Met een klap zette Judith haar lege glas op tafel.

‘Drink dan ook eens een beetje door, tut. Als ik samen met jou in de kroeg zit, geef je me het gevoel dat ik een alcoholist ben. Je drinkt zo traag als een slak.’

Ze wenkte de kroegbaas die een paar tafeltjes verderop stond af te rekenen.

‘Weet je zeker dat je er geen meer wil, zus?’ vroeg ze toen hij naast haar opdook.

‘Nee echt niet. Dank je.’

‘Oké. Nog één witje graag. En als het kan wat nootjes,’ bestelde ze, terwijl ze haar blik waarderend op de duidelijk zichtbare bobbel in zijn broek liet rusten.

Hij grijnsde. ‘Komt eraan.’

Met zijn met glazen beladen dienblad liep hij fluitend weg.

‘Zou hij echt denken dat we zussen zijn?’ vroeg ze ondeugend.

‘Wie weet. Hoewel, nu jij je haar weer lang en blond hebt lijken we een stuk minder op elkaar.’

De dag waarop ik dacht dat mijn tweelingzus mijn praktijk binnenstapte zou ik niet snel vergeten: hetzelfde kapsel, dezelfde manier van opmaken en bijna exact hetzelfde soort blouse en spijkerbroek die ik standaard droeg tijdens het werk. ‘Gewoon een geintje,’ had Judith gezegd. ‘Ik wilde een ander kleurtje en toen ik onder de kap vandaan kwam en in de spiegel keek dacht ik: verrek, daar heb je Rachel. En omdat het me wel komisch leek, heb ik het meteen maar in jouw model laten knippen.’ Die middag gingen we voor het eerst sinds ze bij me onder behandeling was samen in de stad wat drinken. Vanwege de verbaasde blikken om ons heen hadden we dolle pret en de weken daarna spraken we elke keer als we de stad in gingen met elkaar af wat we aan zouden trekken. Pas toen iedereen eraan gewend was en de lol er voor mij een beetje af was, zette ik een punt achter het hele gedoe.

■

Alles tolt.

Mijn armen en benen voelen als lood.

Ik moet weten wat er met mijn hoofd is.

Ik til mijn rechterhand op.

Hij is zwaar.

Geluid, metaal tegen metaal.

Verder dan een centimeter of tien kom ik niet.

Verbijsterd probeer ik links.

Hetzelfde geluid en dezelfde stop, even ver.

Nu voel ik de banden om mijn pols.

In paniek hap ik naar lucht.

‘Op welke zou hij staan?’ Judith scrolde langs de lijst met datingsites. ‘Er zijn er zoveel.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Heeft Ellen dat niet gezegd dan?’

‘Ja, maar ik ben het vergeten. Het was iets met match geloof ik.’

Als twee opgewonden pubers zaten we voor het beeldscherm. Na het terrasje had Judith gevraagd of ik met haar mee naar huis ging. Ze was het alleen eten even zat. Haar dochter Nadine, die Duits studeerde in Utrecht, had een vriendje en was de afgelopen drie weekenden niet thuisgekomen. Te druk met de liefde. Zo ging dat als je jong was. De hormonen gierend door het lijf en doen waar je zin in had. Of je moeder dat nou leuk vond of niet. Tijdens het koken en het eten hadden we er een lekkere fles Rueda doorheen gejaagd en Judith had net de tweede opengetrokken. Ik voelde me al aardig licht in het hoofd.

‘Misschien die?’ vroeg ik en ik wees op www.match4u.nl.

‘We proberen het gewoon,’ lachte Judith. ‘Schenk jij nog een wijntje in?’

Terwijl ik de glazen volschonk en me bedacht dat dit voor mij toch echt de laatste alcohol van de avond was omdat ik anders morgen een half lijk zou zijn, zag ik dat Judith de site gevonden had.

WELKOM BIJ MATCH4U stond er. DE BESTE ONLINE MATCHSERVICE VAN NEDERLAND, GERICHT OP DE BETER OPGELEIDE SINGLES. ERKEND DOOR DE AVR.

Judith gaf me een por met haar elleboog.

‘Zou hij beter opgeleid zijn, denk je?’ vroeg ze met een dubbelzinnige grijns.

‘Wie weet, veel barmannen zijn gesjeesde studenten. Laten we maar eens kijken.’

Judith klikte op HOME.

‘We moeten ons eerst aanmelden staat hier. Je kunt een gratis proeflidmaatschap bij ze krijgen.’

Ze opende het venster.

‘Shit, dat is nog een heel gedoe. Je moet van alles invullen,’ zei ze terwijl ze naar beneden scrolde. ‘Zullen we dat wel doen?’

‘Waarom niet? Zoveel tijd kost dat toch niet? We verzinnen gewoon

wat. Eens kijken, naam... hoe zullen we je noemen? Pieterse, Jansen, De Jong? O, wacht, er staat een sterretje achter.' Ik keek onder op het scherm. 'Woorden met een sterretje zijn niet zichtbaar op de site, staat hier. Dus je kunt gewoon je eigen naam gebruiken. Of die van mij, dat maakt niets uit.'

'We pakken die van jou wel.' Judith typte R. van Dam in. 'Wat is je e-mailadres?'

'Rachelvandam@gmail.com.'

'Oké. Nu een nickname. Hoe wil je heten?'

'Geen idee. Maakt het wat uit dan?'

'Nee, nu niet. Het is alleen belangrijk als je echt wil gaan daten. Ik heb vroeger wel eens naar zo'n site gekeken en het gaat op alfabet. Dus je kunt het beste een naam nemen die met een A begint. Dan sta je lekker vooraan.'

Peinzend nam ik een slok van mijn wijn. Ook al maakte het niets uit, ik vond dat ik toch minstens een leuke naam moest hebben.

'Wacht, ik weet een goede voor je,' zei Judith en ze vulde ANA-LYSE in. 'Toepasselijk voor een zielenknijper, vind je niet?'

Ik proestte het uit. Die Judith had echt een kromme manier van denken. Daarom was ze waarschijnlijk zo goed in cryptogrammen. Als we in de zomer zaterdag samen op het strand lagen vulde ze die van de krant achter elkaar in. Anagrammen waren haar specialiteit, die zag ze binnen een paar tellen. Ze was helemaal gek van dat letterspelletje en als ze per sms of e-mail een berichtje stuurde, zat er altijd ergens wel een verstopt. Het was ook een ongelooflijk slimme meid; ze had haar studie cum laude en in recordtempo voltooid. Al bleef het een raadsel waarom ze daar nooit iets mee had gedaan.

Judith stond abrupt op en schoof het toetsenbord naar me toe. 'Als jij nu de rest even intikt, dan kan ik even piesen.'

Ik las de rest van de vragen door. Ze wilden wel veel weten voor een proeflidmaatschap. Kleur ogen, kleur haar, welke kleding je droeg, favoriete films, boeken, websites...

'Smeer jij even wat toastjes?' klonk het vanuit de gang. 'Ze staan in de kast naast het aanrecht.'

'Oké!' riep ik terug. 'Nog voorkeur voor iets erop?'

'Maakt niet uit, doe maar wat! Kaas, worst, zalm, er is van alles. En begin alvast maar te happen, ik zit hier nog wel even.'

Ik liep naar de keuken en vond tussen de potten, pakken en zakjes in de kast inderdaad een doos toastjes. Beleg bleek een groter probleem. De pakjes kaas in het vak van de koelkastdeur waren allemaal aange-

broken en slordig in vershoudfolie gedraaid. Naar de graad van verschrompeling te oordelen waren de meeste niet al te fris meer. Je zag dat Judith het niet breed had; ze gooide iets pas weg wanneer het pootjes kreeg. Op de kaas na was de rest van de koelkast praktisch leeg. Wel wat anders dan die van mij. Gelukkig bleek in de groentela tussen de verlepte sla een pakje zalm te liggen. Toen ik het eruit pakte, zag ik dat de uiterste houdbaarheidsdatum net verstreken was. Die lag er dus ook al een tijdje. Misschien nog een restant van het pakket met lekkere hapjes dat ik haar voor Pasen had gegeven. Het zou me niet verbazen. Ik maakte de verpakking open en rook aan de inhoud. Dat viel mee, hij stonk nog niet, waarschijnlijk overleefden we het wel. Van de plank boven het aanrecht pakte ik een grote schaal en begon aan de toastjes. De roomkaas en een paar andere ondefinieerbare melkstremfels bleken nog smeerbaar, de brie en de camembert kon ik weggooien. Die waren echt te hard.

Met de schaal en mijn mond vol liep ik terug naar de computer. Geen Judith te zien. Ik slikte het toastje zalm door en liep naar de gangdeur.

‘Moet ik je wat te eten komen brengen?’ riep ik richting wc.

‘Doe maar niet! De lucht hier is een gevaar voor de volksgezondheid!’ klonk het lachend vanachter de deur.

Terug bij de computer nam ik een toastje smeerkaas, spoelde het weg met een slok wijn en ging verder met de vragenlijst.

Bij ‘oproep’ bleef ik steken. Wat moest je daar in hemelsnaam invullen? Gelukkig kwam Judith net terug.

‘Laat eens zien wat je allemaal geschreven hebt,’ zei ze.

Ze boog zich over me heen, pakte de muis en scrolde terug naar het begin.

Toen schudde ze haar hoofd. ‘Schat, je bent veel te eerlijk. Je moet niet verklappen dat je zesenvertig bent. Dan wil niemand je. Zevenendertig moet je zeggen! Nog net niet *over the hill*.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Maakt dat iets uit dan? Het is alleen maar om te kijken of onze kroegbaas erop staat. Ik ga niet écht daten.’

‘Waarom niet?’ vroeg Judith lachend. ‘Met alle energie en creativiteit die we er insteken kunnen we het net zo goed een keer uitproberen. Gewoon voor de gein. Apart tekstje erbij... wie weet wat voor maffe reacties je krijgt. Spannend! Niet allemaal van dat benauwde, schat.’

Zonder op mijn antwoord te wachten ging ze naast me zitten en begon mijn profiel aan te passen. Blijkbaar had ik wat dit betrof niets in te brengen.

‘Oké,’ zei ze een paar minuten later. ‘Je bent nu zevenendertig, één

meter zeventig lang, gewicht vijftig kilo en biseksueel. Dat laatste zal de mannen een beetje prikkelen. Verder ben je boeddhist, heb je geen kinderwens, een creatief beroep, hogere inkomensklasse, woonachtig in Nederland – waar ergens vertel je later wel – en ben je op zoek naar een romantische date of vaste relatie. Het is maar dat je het weet. Nu je oproep nog, wat zullen we daarin zetten? Suggesties?’

Verbluft door het feit dat ik plots negen jaar jonger, vijf centimeter langer en tien kilo lichter was geworden haalde ik schaapachtig mijn schouders op.

Judith nam een slok van haar wijn en schonk onze glazen bij. ‘Kom Rachel, laat die grijze cellen van je eens werken. Het moet iets pakkends zijn, iets waardoor mannen denken “die moet ik hebben”’

Geeuwend rekte ik me uit. ‘Sorry, maar ik heb een beetje te veel gedronken, geloof ik. Mijn hersens willen niet meer zo.’

‘Dan maak ik wel wat.’

Meteen begon ze te typen:

Liftend langs deze digitale snelweg. Niet op zoek naar de ridder op het witte paard,

‘Dan vallen de treurige gevallen tenminste af.’

wel naar een man die woest aantrekkelijk is (van adellijke komaf met witte bolide echter geen bezwaar).

‘Jezelf nooit tekortdoen.’

Hij zit goed in zijn vel, is een liefhebber van schoonheid, passie en de vleeselijke geneugtes des levens, net zoals ik. Hij is intelligent, in het bezit van een grote dosis humor en weet hoe een vrouw te behagen.

‘Past dit een beetje bij je verlanglijstje?’

Helemaal opgaand in haar help-Rachel-aan-de-man-missie, nam Judith een seconde de tijd om te kijken naar mijn sullige knikje en liet toen haar vingers verder over de toetsen vliegen.

Ben jij de man die met deze wilde en begeerlijke vrouw op avontuur wil gaan?

‘*Et voilà!*’

Tevreden rolde Judith haar stoel naar achter.

Verbijsterd staarde ik haar aan. ‘Hoe krijg je zoveel onzin bij elkaar verzonnen? Denk je nou echt dat iemand daarop reageert?’

Er verscheen een grote grijns op Judiths gezicht. ‘Wedden dat je morgen minstens dertig mailtjes hebt?’

Ik wist niet wat ik hoorde. ‘Denk je dat echt?’ vroeg ik ongelovig.

‘Zeker weten.’

Ze klikte op de knop ‘verzenden’ en opende Gmail. ‘Zo, nu het password even ophalen en dan kunnen we gaan surfen. Wat is je e-mail-wachtwoord?’

‘Drijfzand64.’

‘Goh, wat origineel.’

Tien minuten later hadden we onze kroegbaas gevonden en lag de eerste reactie in mijn mailbox.

■

Mijn longen stikken.

Ik krijg geen lucht!

Woest schud ik mijn hoofd.

Lucht, ik moet ademen!

De druk op mijn borst is enorm.

Een korset van staal omklemt mijn ribben.

Mijn ademteugen zijn flinterdun.

Ze sluiten door mijn mond en neus.

Ik trappel verwoed met mijn benen.

'Zuurstof, alsjeblieft, meer zuurstof,' gillen mijn hersenen.

Mijn buik spant zich.

Ik stik, help!

Ondanks het gebonk in mijn hersenen besloot ik mijn oogleden een klein stukje open te doen. Tegenover me stond een halfnaakte man. Hij had lange blonde haren en onder zijn brede borstpartij was zijn sixpack goed te zien. Uitdagend keek hij me aan, de duim van zijn rechterhand nonchalant in de band van zijn veel te laag zittende spijkerbroek gestoken. Er zat vergeeld plakband over de scheur bij zijn rechterdij.

Ineens wist ik het weer. Ik lag in het bed van Nadine. Het was gisteren zo laat geworden dat ik was blijven slapen. Halfvijf, of in ieder geval iets in die richting.

Ik liet mijn ogen dichtvallen. Wat voelde ik me ellendig! Hoeveel flessen waren erdoorheen gegaan? Vier? Vijf?

Ik zuchtte en probeerde het gevoel in mijn maag weg te denken. Judith was maar doorgedaan met kletsen en op die computer rommelen; ze had van geen ophouden geweten. Maar het was wel leuk geweest. De ruige teksten die we maakten, het fabriceren van de foto's – wildvreemde, aantrekkelijke vrouwen, gedownload van het internet en met Photoshop zo vervormd dat ze niet meer herkenbaar waren – wat hadden we gelachen. En dan de profielen van die mannen, wat een verschillen! Die kerel die al na een paar minuten een mailtje stuurde was helemaal niks. Niet de moeite waard om op te reageren. Maar anderen waren dat wel. Wat zou ik graag het gezicht van onze kroegbaas willen zien wanneer hij leest dat hij wel erg aan veroudering onderhevig is sinds hij op de site staat. En van die arme stakker die schreef niet op dik te vallen. Judiths mail hoe hij het durfde om dikke mensen te discrimineren was vlijmscherp. *No mercy*, ze was echt in haar element gisteren. Wel realiseerde ik me nu dat we steeds baldadiger en banaler waren geworden. De combinatie drank en lol had ons duidelijk opgejut. In feite kon het natuurlijk niet door de beugel om een man die een minimaal twintig jaar jongere vrouw zocht voor pedofiel uit te maken of de macho spierbundel die schreef dat hij een vat dynamiet was te vertellen dat, met alle steroïden die hij in zijn lijf gepompt had, zijn lontje vast tot kabouterformaat gereduceerd moest zijn. Maar Judith had het al geschreven en verzonden voor je erover na kon denken. Wat waren we dronken geweest; we konden amper meer op onze benen staan. Nog een mazzel dat we

geen van beiden in de scherven waren gestapt nadat ik mijn wijnglas uit mijn handen had laten glippen. Judith had gelijk toen ze zei dat ik niet meer alleen over straat kon, ook al is het maar twee blokken naar huis. Ik zou waarschijnlijk onderweg in de goot terecht zijn gekomen en daar de nacht doorgebracht hebben. Nee, dan lag het hier stukken beter. Maar bij haar in bed hoefde van mij nu ook weer niet. Judith werd altijd zo aanhalig als ze te veel gedronken had. Heel vervelend. Eenzaamheid waarschijnlijk. Het bezorgde me altijd een onbehaaglijk gevoel. Gelukkig had ze niet verder aangedrongen na mijn opmerking dat ik haar niet wilde lastigvallen met mijn alcoholische gesnurk en daarom de voorkeur gaf aan Nadines bed. Met veel drank op ronk ik echt als een varken.

Iets onbestemds duwde in mijn slokdarm tegen mijn keel en ik probeerde mijn maag in toom te houden. Nog even en dan kotste ik hier de boel onder. Waarom had ik me ook zo laten meeslepen, ik wist toch wat de gevolgen waren? Koppijn en braakneigingen, minstens tot het eind van de middag. Judith zou ook wel helemaal in puin liggen.

Mijn keel en mond waren gortdroog. Ik moest wat drinken. Voorzichtig probeerde ik rechtop te gaan zitten. Een nieuwe golf van misselijkheid sloeg over me heen en snel ging ik weer plat.

Misschien toch nog maar wat proberen te slapen.

*

Felle zonnestralen raakten mijn wang en ik draaide half in slaap mijn hoofd naar de andere kant om ze te ontwijken. De alcohol was duidelijk nog niet uit mijn lijf; als ik mijn schedel bewoog bleven mijn hersenen op dezelfde plek liggen. Moeizaam deed ik mijn ogen open en zag tot mijn schrik dat de wekker op het nachtkastje zei dat het halfzes was. Ik had mijn hele dag verslapen!

Ik schoot overeind, negeerde de felle hoofd- en maagprotesten en zwaaide mijn benen over de rand van het bed. Ik moest eruit, boodschappen doen, ik had amper wat in huis voor het weekend!

Het zeil onder mijn voeten was ijskoud en tussen het hoopje kleren dat ik afgelopen nacht blijkbaar zomaar op de grond had neergekwakt zocht ik snel mijn sokken. Bij het aantrekken bereikte een zurige lucht mijn neus. Ik kon beter douchen voor ik mijn kleren aantrok, ik stonk uit al mijn poriën. In mijn ondergoed schuifelde ik naar de deur, met kippenvel op mijn armen en benen. Het was doodstil op de overloop; Judith sliep natuurlijk nog. Ik glipte de badkamer binnen en knipte het licht aan.

Een ogenblik stond ik sprakeloos. De tegelvloer was bezaaid met handdoeken, truitjes, hemdjes, bh 's en slipjes waar de gebruikte inlegkruisjes nog inzaten. Het was één grote puinhoop en het rook er zo ontzettend muf dat ik, uit angst over mijn nek te gaan, amper adem durfde te halen.

Gelukkig vond ik op een plank boven de wasmachine een schone handdoek en snel schoof ik het douchegordijn opzij, zette de warme kraan aan en trok mijn sokken en mijn ondergoed uit. Toen ik in de douchebak stapte ging ik bijna op mijn gezicht. De bodem was spekglad van de zeepresten en andere troep. Ik rilde over heel mijn lijf. Wat was dit vies. Het was dat ik er nu in stond, maar anders...

Judith woonde wel heel anders dan ik; het leek hier meer op een studentenhuus. Ik zou zo niet kunnen leven. Het moest een hele omschakeling voor haar geweest zijn, van een vrijstaand huis naar deze uitgewoonde huurwoning. Zeker als je het vergeleek met hoe ik nu woonde... Zou ze jaloers op me zijn? Ze had nooit iets in die richting laten merken. Benieuwd wat die Karel, die nette bankmeneer in zijn maatpak, dacht toen hij voor het eerst hier bij haar op bezoek kwam. Hij moet zich rot geschrokken zijn. Maar goed ook, de lul. Nee, zo'n vent hoefde ik niet, dan bleef ik liever alleen.

Het warme water deed me goed en ik sloot mijn ogen en liet de stralen over mijn gezicht lopen.

Hoe lang was ik nou bij die klootzak weg? Tien jaar? Nee, alweer bijna elf. Zou hij echt zo vet geworden zijn als Ellen zei? Vast wel, met al die lunches en dineetjes. Hij had toen ook al aanleg gehad om er opgeblazen uit te zien. Zou hij die trut met die grote borsten nog hebben? En zou hij haar ondertussen ook belazeren? Vast wel, de patser. Waarom moest ik nu ineens weer aan hem denken? Het kwam vast door dat malle gedoe met dat internetdaten. Nou ja, het was gisteren leuk geweest maar daarmee was het ook wel bekeken. Dat gezeur met kerels.

Ik schrok op van het geluid van de badkamerdeur en keek om de hoek van het douchegordijn. Judith kwam in haar blootje binnengestrompeld, haar ogen tot spleetjes samengeknepen en haar gezicht asgrauw. Ze was nog zo van de wereld dat ze me niet eens opmerkte. Voor de toiletpot zakte ze op haar knieën, stak haar vinger in haar keel en begon schokkend over te geven. Bij elke beweging schoten haar rug, schouders en hoofd naar voren en kon ik haar ribben tellen. Ze was mager en schonkig; eerlijk gezegd had ik haar een beter figuur toegedacht. In haar broek zagen haar billen er altijd rond en stevig uit, maar nu zag ik dat ze al aardig hingen. We scheelden maar een jaar, maar het krijgen van een

kind en niks aan sport doen maakten duidelijk verschil.

Het kotsen hield op en ze draaide zich om. Ik wilde mijn hoofd achter het gordijn terugtrekken maar was te laat.

‘Sta je me te begluren, schat?’ vroeg ze met schorre stem. Ze vlijde haar wang op de wc-bril. ‘Voel jij je ook zo kut?’

PETER (HET EINDE)

De eerste jaren met Peter leefde ik op een roze wolk. Hij was wel veel weg voor zijn werk, moest vaak uit met veelbelovende klanten en was soms dagen niet thuis, maar de momenten dat hij er was, was het doorlopend feest. We speelden en vreeën het grootste deel van de dag om pas in de namiddagzon verformfaaid of opgedirkt, al naar gelang we zin hadden, te genieten van een glas wijn op een terras. Daarna gingen we uit eten, naar een club of simpelweg naar de bioscoop.

Als hij langer vrij was, maakten we stedentripjes. Van een dag of vier. Meestal naar Barcelona, waar we uren in het Barrio Gótico rondwaalden door smalle straatjes en over verborgen pleintjes die telkens weer voor een verrassing zorgden. Ook de Gaudi-gebouwen, de mondaine winkels aan de Paseo de Gracia en de heerlijke restaurantjes op de meest onverwachte plekken vonden we alle twee fantastisch.

In de zomervakantie lieten we ons standaard uitgebreid verwennen in een vijfsterrenhotel ergens rond de Middellandse Zee.

Ik was met veel plezier aan het werk en had door Peters werkritme voldoende tijd om met vriendinnen door te brengen.

Kortom, ik had het gevoel dat ik het helemaal voor elkaar had.

Tot de dag dat mijn vriendin Karin me 's avonds belde en vroeg of ik zin had mee te gaan naar Den Haag, naar een concert in de Grote Kerk. Haar vriend moest onverwachts overwerken en ze had een kaartje over. Omdat Peter in Brussel zat en pas heel laat thuis zou zijn, leek het me best leuk en dus kleepte ik me snel om.

Na een matige uitvoering besloten we een afzakkertje te nemen bij Dudok. Het was er druk, vooral met mannen die duidelijk op de versierders waren. Giechelend over onze witte wijn gebogen gaven we ze een cijfer van één tot tien.

Toen ik nog twee glazen bestelde, zag ik tot mijn verbazing Peter buiten oversteken. Hij had zijn arm om de schouder van een lange blonde dame en draaide zich op de stoep naar haar toe. In het licht van de straatlantaarn kuste hij haar langdurig vol op de mond.

In eerste instantie was ik te verbijsterd om te reageren. Toen sprong ik op en wrong me tussen de tafeltjes door naar de uitgang. Buiten zocht ik de straat af. Peter en zijn metgezellin waren nergens te bekennen. Ik

rende naar de overkant, werd bijna overreden door de tram die kwaad bellend voorbijkwam, en liep naar de hoek. Maar ze waren van de aardbodem verdwenen.

Weer terug in het café staarde Karin me met dezelfde verbaasde blik aan die ze ook had gehad toen ik haar twee minuten daarvoor had achtergelaten. Zonder te gaan zitten sloeg ik mijn laatste restje wijn achterover en haalde mijn portemonnee uit mijn tas.

‘Kom, we gaan,’ zei ik.

Zwijgend liepen we naar de parkeergarage.

Halverwege de terugweg durfde Karin pas te vragen wat er aan de hand was. Het enige wat ik uit mijn strot kon krijgen was: ‘Ik vermoord die lul.’

Eenmaal alleen thuis rukte ik een fles wijn open en ging zitten wachten. Om drie uur hoorde ik hem zijn sleutel in het slot steken en waren alle mogelijke scenario's de revue gepasseerd; van ‘ik doe de voor- en achterdeur op de knip en hij ziet maar waar hij slaapt,’ tot ‘ik scheld hem de huid vol, sla hem verrot en pak mijn koffers.’ Alles was mogelijk, maar ik zou verdomme niet gaan janken.

Het werd dus het laatste; in de meest vernederende traan- en snotvariatie. Na de eerste schrik bezwoer Peter me dat het allemaal niets voorstelde. Dat ze een vriendinnetje van vroeger was en dat hij haar toevallig vorige week was tegengekomen, dat ze in de problemen zat vanwege een ex en dat hij haar daar nu bij hielp. Blablabla – tussen mijn tranen door zag ik aan de manier waarop hij langs me heen keek dat het allemaal leugens waren.

Die nacht nam ik het logeerbed. Om zeven uur ‘s ochtends, na geen oog dichtgedaan te hebben, zette ik een pot thee en viel mijn oog op zijn mobiel, die hij zoals gewoonlijk op de salontafel had gelegd. Het logboek leverde mij de naam Els en een telefoonnummer. Vijf minuten later trok ik, zijn mobiel in mijn jaszak, de voordeur zachtjes achter me dicht, een briefje met IK BEN EEN DAGJE WEG OM NA TE DENKEN op het aanrecht achterlatend.

Na een paar uur doelloos over een nat en winderig strand te hebben gelopen, belde ik haar met mijn eigen toestel. Ze lag nog in bed. Ik vertelde dat een gezamenlijke vriend in de problemen zat en dat ik haar dringend wilde spreken. Na wat tegenstribbelen – ik wilde niet zeggen om welke vriend het ging – spraken we om halfeen af bij Dudok; aan de rode Esprit-trui zou ze me gemakkelijk herkennen. Het leek me wel toepasselijk om af te spreken op de plaats delict.

Binnen een minuut ging Peters mobiel en zag ik op het schermpje dat

zij het was. Hopelijk had ze zijn zakelijke nummer niet.

Klokslag halfeen stapte ze binnen en spotte me meteen.

Toen ze ging zitten werd er nogmaals gebeld. Dit keer vanuit ons huis, zag ik. Die zak was op zoek naar zijn mobiel natuurlijk. Ik kon een grijns niet onderdrukken; hij moest eens weten waar die nu was.

Els bleek heel aardig te zijn en ze was al twee jaar zijn vriendin. ‘Peter wil nog niet samenwonen; hij wil eerst de zaak stevig op poten hebben.’

Na drie glazen witte wijn en een onaangeroerde clubsandwich wist ik genoeg.

En Els ook.

■

Ik voel me licht in mijn hoofd.

Mijn handen en vingers tintelen.

De druk op mijn borst verandert in pijn.

Mijn oren suizen.

Mijn hart, het is mijn hart!

Ik vecht om meer zuurstof, ik wil niet dood, ik wil leven, LEVEN.

Koud zweet breekt me uit.

Een golf van misselijkheid.

Mijn onderlijf begint te schokken.

Warm vocht langs de binnenkant van mijn dijen.

Loopt mijn blaas leeg?

Ik... ik duizel.

Duisternis.